

ere stempelfri i Henhold til § 74 i Stempeloven, og lige saa lidt er det Forhold undergivet Stempelpligt, at der for modtagne Indskud udstedes en Kvittering. Ogsaa dette er stempelfrit. Hvis der altsaa af de senere end 1880 opstaaede Banker er aabnet en uberettiget Konkurrence med de københavnske Sparekasser, mener jeg, at de Tilfælde, som her ere nævnte, maa udelukkes, thi det er fuldstændig ulovligt, hvis de ikke underskrive deres Sparekassebøger . . . (*P. G. C. Jensen*: Det gøre de alle!) . . . Det ved jeg ikke noget om, men de kunne modtage Indskud og udbetale de modtagne Indskud, naar Sparekassebogen ikke er accepteret. Dog, jeg ser nu bort derfra, og jeg vil i Modsætning til, hvad min Ven, den ærede sidste Taler, ytrede, udtale, at jeg fremdeles holder paa Frihed i dette Kapitel. Naar man ser hen til, hvorledes Sparekasseloven ved den indrømmede Frihed har virket i de nu forløbne 20 Aar, vil det ærede Medlem sikkert give mig Ret i, at Sparekasserne have taget et enormt Opsving fra den Gang, man arbejdede paa den nugældende Sparekasselov. Efter de Oplysninger, jeg har kunnet erhverve mig, bestod der den Gang 283 Sparekasser med 384,000 Indskydere, og de havde tilsammen 186 Mill. Kr.; men den 31te Marts 1899 var Antallet vokset til 532 med 1,121,000 Indskydere og en samlet Kapital paa 680 Mill. Kr. Hvis Loven af 1880 havde været en slet Lov, vilde denne store Tilvækst af Sparekasserne have været aldeles uforklarlig. Jeg finder det storartet, at der i de 20 Aar er kommet omtrent 700,000 ny Indskydere til; det viser ikke, at Lovens hele Princip har været uheldigt for Sparekassevirksomheden, og heller ikke, at den Konkurrence, som selve Loven af 1880 ikke udelukker med Hensyn til Sparekasser, har virket uheldigt. Det maa jo heller ikke glemmes, at selve Bankernes Virksomhed har sin store Betydning for hele Befolkningens Velvære. Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at Sparekasserne ikke skulle indlade sig paa hasarderede Foretagender, men maa overlade det til Bankerne. Sparekasserne maa derfor nærmest søge at sikre den modtagne Kapital paa bedst mulig Maade og derfor ikke gaa for højt med Sparekasserenten; det skulle de overlade til Bankerne. Men det ærede Medlems Udtalelser forekomme mig i vel høj Grad at bære Præget af, at han vil Bankerne til Livs. (*P. G. C. Jensen*: Paa ingen Maade.). Jo, det vil det ærede Medlem, uagtet der, som af mig

paavist, til Dato ikke er sket nogen større Ulykke paa Sparekasseområdet, naar undtages, at der i 3 københavnske Sparekasser, saa vidt jeg ved, er udtaget 12 Mill. Kr. i de sidste 3 Aar, og uagtet der af den store Masse Sparekasser her i Landet ikke er sket noget Overgreb eller over for Bankerne indrettet nogen Konkurrence, som har gjort dem Fortræd — det viser, forekommer det mig, den store Tilvækst, som Sparekasserne have haft. Sparekasserne og Bankerne kunne og bør arbejde godt sammen. Bankerne kunne ikke undvære Indskud. Efter de sidste statistiske Oplysninger have vi 80 Banker her i Landet, og deres indbetalte Aktiekapital er 114 Mill. Kr., hvilket paa langt nær ikke er tilstrækkeligt til at besørge Bankernes store Handelsomsætning. Hvis man altsaa vil gøre Bankerne det vanskeligt at modtage Indskud ikke paa Sparekassetilkaar, men med den Sikkerhed, Indskyderne ere fornøjede med, og med den Rente, de til enhver Tid kunne give, gør man stor Uret mod hele Samfundet. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede sidste Taler vel meget optraadte som Formynder for Indskyderne og gav dem Anvisning paa, hvad de skulde og hvad de ikke burde gøre. Det forekommer mig naturligt at lade dem, der ere saa lykkelige at have Penge at sætte ind til Forrentning, have den størst mulige Frihed og give dem Adgang til med den muligvis dermed forbundne Risiko at faa det størst mulige Udbytte, som efter Konjunkturerne kan gives. Indskyderne have under tidligere Konjunkturer følt Trykket fra anden Side. Man har ved de forcerede Konverteringer, som i nogle Aar foretoges af forskellige store Pengeinstitutter, trykket Indskyderne eller Laaniverne ret betydeligt ned og foranlediget dem store Tab i deres Indtægter. Nu komme de heldige Konjunkturer. Hvorfor maa de da ikke søge at faa det store Udbytte, Konjunkturerne kunne give?

Jeg er i Princippet *meget betænkelig* ved at gaa bort fra de i de sidste 20 Aar raadende Grundsætninger paa dette Omraade. Jeg finder navnlig enkelte af Bestemmelserne i § 2 ret rigoristiske, idet de for Fremtiden ville forbyde Bankerne, som have Ret til Sparekasseindskud, at udlevere en Bog eller et andet Dokument, det maa de ikke gøre, naar de ikke holde sig Maksimalrenten efterrettelig. Jeg har allerede fremhævet, at de Kontrabøger, som ikke underskrives, kan enhver benytte i dette Øjeblik. Der er en gammel Sætning, der siger, at naar en Sag gaar godt, saa skal